

Arrest

nr. 118 480 van 6 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 maart 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat T. VAN GESTEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 13 november 2008 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 27 november 2008 als niet-begeleide minderjarige een asielaanvraag in. De adjunct van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 8 april 2009 de beslissing waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

1.2. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid neemt op 23 april 2009 en op 18 mei 2009 beslissingen tot afgifte aan de voogd van een bevel tot terugbrenging met betrekking tot verzoeker.

1.3. Op 30 juni 2009 geeft de Dienst Vreemdelingenzaken instructie om verzoeker in het bezit te stellen van een aankomstverklaring geldig tot 30 september 2009 in het kader van de omzendbrief van 15 september 2005 betreffende het verblijf van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen. Deze aankomstverklaring wordt verschillende keren verlengd.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 22 december 2010 opnieuw een beslissing tot afgifte aan de voogd van een bevel tot terugbrenging van verzoeker.

1.5. Verzoeker dient op 6 januari 2011 een tweede asielaanvraag in. Deze aanvraag wordt bij beslissing van 1 april 2011 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet in overweging genomen. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging.

1.6. Verzoeker dient op 19 april 2011 een derde asielaanvraag in. De commissaris-generaal neemt op 10 augustus 2012 de beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 11 september 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.8. Verzoeker dient bij schrijven gedateerd op 11 februari 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.9. Bij arrest met nummer 97 893 van 29 februari 2013 weigert ook de Raad de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 7 maart 2013 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 8 maart 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 6 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten [...]

[...]

en van nationaliteit te zijn : Afghanistan

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 26 februari 2013 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3.2. Verweerder werpt in een exceptie van onontvankelijkheid op dat verzoeker het vereiste belang bij het voorliggende beroep ontbeert. Hij betoogt dat de vernietiging van de *in casu* bestreden beslissing verzoeker geen voordeel kan opleveren, nu de gemachtigde van de staatssecretaris over een gebonden bevoegdheid beschikt om opnieuw een bevel om het grondgebied af te leveren.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker een enig middel ontwikkelt dat is ontleend aan artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Zoals verweerder zelf ook aangeeft, primeren de bepalingen van het EVRM op de Vreemdelingenwet. Artikel 13 van het EVRM vereist daarnaast een intern beroep waardoor de inhoud van een grief ontleend aan de bepalingen van dat Verdrag kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de Staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Aldus dringt een onderzoek zich op of de toepassing van de Vreemdelingenwet in het licht van het door verzoeker ingeroepen artikel 8 van het EVRM wel rechtmatig is gebeurd.

Er kan derhalve niet zonder meer worden gesteld dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat:

[...]

Terwijl overeenkomstig artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie en geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat de huidige beslissing volledig voorbij gaat aan de realiteit van de persoonlijke situatie waarin verzoeker zich op heden bevindt en die hem er toe bewogen heeft een regularisatieaanvraag in te dienen.

Dat verzoeker immers gegronde redenen had om een regularisatieaanvraag omwille van humanitaire redenen in te dienen precies omdat hij zijn privébelangen en privéleven wenst te vrijwaren.

Dat verzoeker immers nog zeer jong was toen hij zijn land van herkomst diende te verlaten (hij was immers nog net geen 15 jaar oud toen hij in België arriveerde en asiel aanvraag) waardoor thans al zijn belangen in België liggen. Hij bevond zich toen immers op een leeftijd waarop hij duidelijke keuzes voor zijn toekomst diende te maken, hetgeen hij ook deed door het volgen van o.m. bepaalde opleidingen met het oog op een tewerkstelling in de toekomst.

Voorts volgde hij allerhande lessen teneinde zich te integreren en bouwde hij een behoorlijk sociaal netwerk uit.

Verzoeker heeft ook nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid gepleegd en heeft zich steeds goed gedragen.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Door het uitvoeren van de thans bestreden beslissing, worden aan verzoeker alle kansen ontnomen om een regularisatie om humanitaire redenen te kunnen bekomen en de noodzakelijke opleidingen af te ronden."

4.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoeker beroept zich in het kader van huidig beroep op een in België opgebouwd privéleven. Hij verwijst hiervoor naar zijn verblijf in België sinds 2008 toen hij als niet-begeleide minderjarige het Rijk binnenkwam, zijn (inspanningen tot) integratie, de door hem gevolgde scholing en opleidingen, zijn werkbereidheid en het door hem uitgebouwde sociale netwerk. Hij betoogt dat al zijn belangen zich thans in België bevinden.

Los van de vraag of voormelde elementen getuigen van een privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou kunnen vallen, dient de Raad op te merken dat verzoeker dit privéleven slechts heeft opgebouwd tijdens een verblijf in België dat vanaf het begin als precair te beschouwen is. Verzoeker kwam immers op onwettige wijze het Rijk binnen en diende een asielaanvraag in, gevolgd door een aanvraag tot verblijf als minderjarige op grond van de omzendbrief van 15 september 2005 en twee meervoudige asielaanvragen. Hij wist of behoorde te weten dat hij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien zijn asielverzoek(en) werd(en) afgewezen of geen gunstig gevolg werd gegeven aan voormelde bijzondere verblijfsprocedure (EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk). Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat het EHRM in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk reeds vaststelde dat het privéleven opgebouwd door een vreemdeling die in de betrokken lidstaat nooit een definitieve toelating tot verblijf heeft bekomen, bij het afwegen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg heeft dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakt (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Er blijft ook niet dat niet redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij zijn persoonlijke leven terug opbouwt in zijn land van herkomst of elders.

In tegenstelling tot wat verzoeker aanhaalt, heeft de bestreden beslissing ten slotte geenszins tot gevolg dat hem alle kansen op een machtiging tot verblijf om humanitaire redenen worden ontnomen. De bestreden beslissing houdt immers geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Het staat verzoeker derhalve nog steeds vrij een aanvraag om machtiging in te dienen via de reguliere procedure in zijn land van herkomst en indien hem deze machtiging tot verblijf wordt toegestaan, België opnieuw binnen te komen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.3. Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS